

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 144/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 854/2011, sp. zn. Rvp 857/2011 a sp. zn. Rvp 873/2011, zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 CoE 190/2010 z 15. júla 2010 v spojení s uznesením sp. zn. 16 CoE 348/2010 z 21. decembra 2010, uznesením sp. zn. 12 CoE 193/2010 zo 14. decembra 2010 a uznesením sp. zn. 14 CoE 311/2010 z 20. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 854/2011, sp. zn. Rvp 857/2011 a sp. zn. Rvp 873/2011 s p á j a n a spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 854/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 8. apríla 2011 (Rvp 854/2011 a Rvp 857/2011) a 11. apríla 2011 (Rvp 873/2011) doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoE 190/2010 z 15. júla 2010 v spojení s uznesením sp. zn. 16 CoE 348/2010 z 21. decembra 2010, uznesením sp. zn. 12 CoE 193/2010 zo 14. decembra 2010 a uznesením sp. zn. 14 CoE 311/2010 z 20. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu júna 2003 až novembra 2004 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € do 464,71 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v desiatich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 854/2011), v ôsmich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 857/2011) a v dvanástich dvojtýždenných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 873/2011). Na zabezpečenie úveru bolo v zmluve priamo dojednané, že splnomocnený zástupca dlžníka (v zmluve priamo určený) je oprávnený, v prípade, že dlžník neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, úver poskytnutý sťažovateľkou sa stal okamžite splatným a v nadväznosti na podmienky dojednané v zmluve boli v priebehu rokov 2003 až 2005 notárom spísané notárske zápisnice, na základe ktorých boli podané návrhy na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor na základe poverení udelených Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) začal nútený výkon

rozhodnutia, t. j. exekúciu. Uzneseniami sp. zn. 3 Er 799/2005 z 10. februára 2010 a sp. zn. 3 Er 799/2005 z 8. septembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 854/2011), sp. zn. 2 Er 47/2005 zo 4. marca 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 857/2011) a sp. zn. 2 Er 1877/2003 zo 16. júla 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 873/2011) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové uznesenia ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom okresného súdu a krajského súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej „základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody... vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd...“.

Sťažovateľka poukázala na judikatúru ústavného súdu a okresnému súdu a krajskému súdu, ktorý napadnutými rozhodnutiami odobril postup a rozhodnutia okresného súdu, vytkla porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu porušenia princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď uviedla: „okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného... zahájil konanie... na zastavenie exekúcie, pričom... neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania... o zastavení exekúcie.“

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka v sťažnosti v rámci svojej argumentácie uviedla, že „Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného

titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetne zmluvy o úvere. V priebehu týchto konaní súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľovi formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním vyhlásenie neprípustnosti a následne zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu vyhlási za neprípustnú a následne zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojimi rozhodnutiami zlomili právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd...

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojim rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok...“.

V ďalšom sťažovateľka poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a argumentovala tým, že „... došlo k zásahu do... práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva.“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo namietaným rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 854/2011, sp. zn. Rvp 857/2011 a sp. zn. Rvp 873/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárske zápisnice) v danom štádiu konania.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh

alebo aj bez návrhu. Jedným z dôvodov, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku), je prípad, ak súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku]. V posudzovaných prípadoch okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) zákona Exekučného poriadku.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, ak zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 13 CoE 190/2010 z 15. júla 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Er 799/2005 z 10. februára 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, okrem iného uviedol: *«Oprávnený a povinný uzavreli dňa 30. 11. 2004 „Zmluvu o úvere“ (číslo listu 5-6 spisu) ako tzv. formulárovú zmluvu. Jej súčasťou je aj „Splnomocnenie“, ktorým povinný dal advokátovi Mgr. T. K., okrem iného, oprávnenie na „spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru vyššie uvedeného“. V čase uzavretia úverovej zmluvy nemal ale oprávnený žiadny právny dôvod trvať na tom, aby povinný dal plnomocenstvo splnomocnencovi (zástupcovi) vybranému oprávneným na právny úkon, ktorý v budúcnosti môže ale ja nemusí byť potrebné urobiť a to len zo súhlasom povinného (dobrovoľne). Táto časť zmluvy o úvere je neprijateľnou podmienkou a preto je neplatná (§ 52 a § 53 OZ). Povinný teda platne nesplnomocnil Mgr. T. K. svojím zastupovaním.»*

Následne krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 16 CoE 348/2010 z 21. decembra 2010 potvrdil aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Er 799/2005 z 8. septembra 2010 o zastavení exekúcie.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 CoE 193/2010 zo 14. decembra 2010 *„Uznať dlh alebo záväzok je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Z citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka vyplýva, že nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Uvedená dohoda je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ. Právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti je právom, ktoré v čase uzatvorenia dohody nie je ešte známe a nemožno ním disponovať. Ak teda v čase uzatvorenia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný potom v tom čase nemohol ani realizovať svoje právo uznať dlh alebo ho neuznať. Z tohto dôvodu potom nemohol povinný splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na uvedené právo.*

Krajský súd vzal do úvahy tiež rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. V danom prípade je zrejmé, že povinný pri uzatváraní zmluvy nemal možnosť voľby právneho zástupcu, pretože ako vyplýva z obsahu spisu ako aj ďalších spisov oprávneného z rovnakého právneho dôvodu, zmluva o úvere ako predtlač, ktorú používali pri uzatváraní zmlúv mandatári, obsahuje už meno splnomocnenca Mgr. T. K. Z tohto dôvodu ak oprávnený postupoval uvedeným spôsobom a dopredu určil osobu, ktorá bude oprávnená konať za povinného, bola spochybnená podstata a základný predpoklad udelenia plnej moci v tom, že splnomocnenec by hájil záujmy povinného, keďže ide o osobu, ktorá pri spisovaní predtlače zmluvy o úvere bola v kontakte s oprávneným a mala zastávať jeho záujem. Z tohto dôvodu ak zmluvné zastúpenie v danom prípade je neplatný právny úkon, nemohol potom Mgr. T. K. svojím konaním uznať dlh povinného čo do dôvodu aj jeho výšky a ani za povinného súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice...

V predmetnom prípade notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného. Z tohto dôvodu, ako vyplýva z vyššie uvedeného, notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu ako na spôsobilý exekučný titul kladie ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) EP. Krajský súd mal za to, že zmluva uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 O je absolútne neplatná. Z uvedeného dôvodu nieje daný

d'alší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, a to súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.“.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 14 CoE 311/2010 z 20. decembra 2010 *«Podstatnou z hľadiska posúdenia správnosti úvahy exekučného súdu relevantnou skutočnosťou je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnému bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či vôbec určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) skutočne nastanú. Zástupca .povinného navyše určil lehotu dokedy má byť dlh zaplatený zjavne bez splnomocnenia povinným, navyše dlžníka tým zaviazal k povinnosti a k lehote, o ktorej nemohol mať vedomosť. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho exekučný súd považoval za neplatné. Exekučný súd poukázal najmä na rozpor záujmov povinného a ním zvoleného zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka s čím sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Zmluvná voľnosť pri „zvolení“ si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natolko, že pri nožnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o slobodnej vôli povinného pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Odvolací súd ešte na dôvažok všetkých uvedených vytýkaných „udeleného plnomocenstva“ konštatuje aj d'alšiu okolnosť, a to, že zmluvné zastúpenie je dvojstranný právny úkon, pričom je zrejmé, že dohoda o plnomocenstve medzi advokátom Mgr. T. K. a povinným nebola nikdy spísaná. Zmluva o úvere neobsahuje prehlásenie splnomocnenej osoby (ani len jej podpis), že udelené plnomocenstvo prijíma. Dohoda o plnomocenstve ani nikdy súdu predložená nebola a preto sa odvolací súd domnieva, že ani nikdy medzi splnomocniteľom a splnomocnencom nebola spísaná. Už len všetky tieto skutočnosti konštatované jednak v odvolaní*

napadnutom uznesení, ako aj konštatované odvolacím súdom, každá sama osebe by mala za následok vyslovenie absolútnej neplatnosti udeleného plnomocenstva. Pokiaľ teda plnomocenstvo udelené platne nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených „splnomocneným zástupcom“ v mene splnomocniteľa nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej „konal“. Ak teda z neplatne udeleného plnomocenstva nevyplývajú právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinného, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by, oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženía by sa mohol v rámci exekúcie domáhať...

Povinnosťou, súdu je v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadať na to, či existujú formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Nevyhnutným predpokladom na vedenie exekúcie voči povinnému je existencia spôsobilého exekučného titulu (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučný súd v rozsahu jemu danej prieskumnej činnosti (či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný vecne legitimovaní) skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50) a taktiež na prípadný návrh povinného na odklad či zastavenie exekúcie (§ 58). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, (t. j. v každom štádiu konania na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, musí nezákonne vedenú exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Pokiaľ však exekučný súd zistí formálne či materiálne nedostatky vykonateľnosti exekučného titulu (zistený nedostatok týkajúci sa plnej moci), majúci za následok absolútnu neplatnosť exekučného titulu, je táto skutočnosť postačujúca pre jednoznačný záver súdu, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť a nie je spôsobilým exekučným titulom a následne vysloviť podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku neprípustnosť exekúcie, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno viesť.».

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod

č. R 58/1997 uviedol, že „*súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.*“.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu (aj v spojení s odôvodnením rozhodnutí okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že v obdobných veciach sťažovateľky odmietol jej sťažnosti aj z ďalšieho dôvodu, a to pre nedostatok svojej právomoci (I. ÚS 471/2010, I. ÚS 65/2011).

II.C K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru,

súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ak celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2011